

KAPITOLA PÁTÁ

2. PROSINCE 1994, JEDENÁCT HODIN
DOPOLEDNE, ULICE NOVYJ ARBAT Č.
36, MOSKVA

TĚĎ UŽ JSOU ČTYŘI, DEFINITIVNĚ ČTYŘI. DVACET YARDŮ za námi, šedivý Mercedes. Zavěsili se na nás už asi před šesti mílemi.“
„Anton Gogol cítil, jak mu bělají prsty, kterými tiskl volant. Pokoušel se sice mluvit klidně a profesionálně, ale uvnitř byl s každou uplynutou vteřinou víc a víc sevřený, a všiml si, že stejný neklid se zmocnil i kolegy sedícího vedle něj. Tenhle specialista na bezpečnost byl sice o osm let starší, vůbec se však nesnažil zakrývat, že se mu třesou ruce, když zpod sedadla vyndával dvouhlavňovou brokovnici a opatrně si ji kladl na klín. Poté kývl hlavou směrem ke zpětnému zrcátku a řekl: „A zbývající tři? Ti se nás drží už od té dači?“
„Ano, téměř tak dlouho,“ kývl souhlasně Ivan Doctorov, načež něco tiše řekl do transpondéru, který měl v horní kapse saka.

Anton si byl jist, že osobní strážci v druhých dvou vozech jejich kolony už o těch, která je sledovala, věděli. Byl z celé skupiny tím nejméně zkušeným, příslušníkem speciálního týmu se stal teprve před dvanácti měsíci; pouhé tři roky předtím sice ukončil výcvik v KGB (která mezitím zanikla), pochyboval však, že sebedůkladnější trénink by jej připravil na situaci, která měla co nevidět nastat.

2. PROSINCE 1994, JEDENÁCT HODIN DOPoledNE

Když autokolona o čtyřicet minut dříve vyjížděla z venkovského sídla Antonova zaměstnavatele, nic nenaznačovalo, že by mělo jít o něco víc než obvyklou cestu do kanceláře. Byl pátek, druhý den nového roku, foukal vítr, sněžilo a obloha měla stejnou barvu jako hlaveň té pušky, kterou měl nyní na klíně kolega. V uplynulém roce Anton tuto trasu absolvoval nesčetněkrát, někdy v autě jedoucím v čele, které se teď právě na rychlostní komunikaci pohybovalo patnáct yardů před ním, někdy však řídil limuzínu, v níž seděl samotný oligarcha, takže jej měl přímo za zády, oddělený pouze kouřovým plexisklem, jehož tenkost ovšem klamala. Obvykle byl nicméně raději, když jel ve voze, který kolonu uzavíral, protože to měl jen několik relativně jednoduchých úkolů – jedním okem sledovat zadní světla pancéřovaného auta jedoucího uprostřed a druhým dálnici za nimi v zrcátku. I v současných bouřlivých časech byla takováto dobře vyzbrojená kolona schopna odvrátit i tu nejodvážnější hrozbu, nehledě na to, že renomé Antonova zaměstnavatele, jakož i malá armáda, kterou si sám vybudoval, jej zbavila problémů, jimž čelila řada podobných boháčů.

Tím spíš byla ale znepokojující stávající situace.

„Že by FSB? Nebo snad nějaká odnož místní policie?“ zeptal se Ivana, ten však jen pokrčil rameny a řekl: „Zahraniční auta bez poznávacích značek a okna příliš tmavá, než aby šlo rozeznat, jestli ti, kdo sedí uvnitř, na sobě mají uniformy.“

„Tak jak se s tímhle hodlá vypořádat?“

Ivan nedal najevo žádné emoce, tedy kromě lehkého chvění rukou, a přidržoval si zařízení, které měl v pravém uchu. Pak opět promluvil: „Máme to do jeho kanceláře už jen několik mil, je poledne a jedeme po důležité dálnici, takže nikdo by nebyl tak hloupý, aby se o něco pokoušel tady a teď.“

Anton kývl na znamení souhlasu, cítil však, jak mu do krku stoupají žaludeční šťávy. Svému zkušenějšímu kolegovi nehodlal klást žádné další otázky, ráno toho dne ovšem četl noviny a věděl, že jeho šéf si nepronajal půl čtyři složené z bývalých příslušníků KGB jen proto, aby nemusel platit za parkování.

Dál už pokračovali beze slov, přičemž Anton se pokoušel maximálně sledovat limuzínu svého zaměstnavatele. Byl toho názoru, že pušky odstřelovačů už v tu chvíli mířily do šéfova zátylku, a i když si připomněl, že zadní sklo jeho auta bylo neprůstřelné a zasáhnout nějaký cíl z jedoucího vozidla je navíc mimořádně obtížné, ani jedno ubezpečení jej příliš neuklidnilo.

Po uplynutí několika dalších trýznivých minut našťěstí před sebou zahlédl vysokou, světle šedou budovu centrály firmy. Tohoto majestátního objektu, tyčícího se nad obrovským parkovištěm a dálnicí s mnoha jízdními pruhy, si žádný člověk nemohl nevšimnout, a pouhý pohled na ten dům Antona alespoň částečně zbavil napětí v těle. Když pak první vozy kolony opustily dálnici a vjely na parkoviště, musel se přemáhat, aby nešlápl příliš silně na plyn, protože tou poslední věcí, kterou by chtěl udělat, bylo předejet auto vezoucí oligarchu. Zároveň ovšem nebyl schopen nezačít se usmívat, i když jen do chvíle, kdy si všiml, že Ivan na sedadle vedle něj najednou zbledl.

Anton se tedy znovu podíval do zpětného zrcátka a zjistil, že ty čtyři vozy bez poznávacích značek také odbočily, načež jeden vedle druhého zůstaly stát v nejzazším rohu parkoviště. I Anton v tu chvíli zneklidněl, protože pokud by se je lidé, které měli v patách, jen snažili vystrašit, zůstali by stát při dálnici.

Podivného chování těch osob si evidentně všimli i jeho kolegové v ostatních dvou autech, jelikož to v čele najednou bez jakéhokoliv varování zrychlilo, a to tak výrazně, že se z jeho kol začalo kouřit, a řítilo se k přednímu vchodu do budovy centrály. V těsném závěsu jej pak sledovala šéfova limuzína a také Anton hbitě zareagoval a sešlápl plyn, jak to jen šlo, takže řev z motoru téměř přehlušil jakot gumy, která se třela o asfalt.

O pár vteřin později už všechna tři auta před skleněným vchodem prudce brzdila, načež na chodník vyskákalo půl tuctu osobních strážců, kteří se kolem limuzíny postavili do tvaru klínu. Po další vteřině z vozu vystoupil sám oligarcha, okamžitě byl svými ochránci vtlačen do budovy, načež někdo zamkl skleněné vstupní dveře – a nic dalšího se nedělo.

Anton zůstal ve svém voze a nechal běžet motor. Ivan mezitím pořád držel v ruce brokovnici a zároveň něco říkal do svého dorozumívacího zařízení; když se mu dostalo odpovědi, pokýval hlavou, otočil se a přes zadní sklo se podíval na čtyři neoznačená auta. Mezitím začal trochu padat sníh, který postupně zvolna zakrýval pneumatiky kol.

„Vypadá to, že nikdo neví, o koho jde, takže se žhaví telefony – volá se na ministerstvo vnitra, moskevské policii i daňovému úřadu a našemu šefovi se dokonce podařilo spojit přímo s FSB, která sem posílá své muže, aby celou věc vyšetřili,“ řekl Antonovi.

2. PROSINCE 1994, JEDENÁCT HODIN DOPoledNE

„Takže dál čekáme?“ zeptal se, ale Ivan se neobtěžoval mu odpovědět, takže bylo jen slyšet, jak sníh dopadá na střechu jejich vozu. Uběhla minimálně hodina, než na parkoviště za nimi vjel štíhlý černý sedan ruské výroby s poznávací značkou Federální bezpečnostní služby a pokračoval přímo do místa vzdáleného nějakých šest yardů od čtyř záhadných aut.

Anton pak sledoval, jak ze sedanu vystupují dva uniformovaní příslušníci FSB a vydávají se k nejbližšímu z neoznačených vozů, v ten moment se však otevřely jeho zadní dveře a vystoupili tři muži. Antonovo tělo vzápětí ztuhlo, protože si uvědomil, že ti lidé jsou v maskáčích a vojenských neprůstřelných vestách, jejich oblečení však nebylo označeno žádnými insigniemi, a co bylo ještě více znepokojivé, všichni tři měli na hlavě kukly a přes rameno pověšené samopaly.

Oba důstojníci FSB zůstali jako omráčení. Jeden z nich pak těm třem mužům něco říkal, to však u nich vyvolalo jen smích, načež jeden na příslušníky bezpečnostní služby bez jakéhokoliv varování namířil svým samopalem. Důstojníci začali něco křičet, ale pak se otočili, rychle odkráčeli zpátky ke svému autu a o chvíli později za sebou zabouchli dveře, zařadili zpátečku a šlápli na plyn; přední levá strana jejich sedanu přitom zavadila o obrubník a jeden z blatníků se zahalil do ohňostroje jisker, vzápětí však vyjeli z parkoviště a byli pryč.

Anton se podíval na Ivana, který poznamenal: „Tohle neproběhlo podle očekávání.“

Sníh dál padal a v následujících několika hodinách situace nabývala čím dál víc rysů surrealismu. Někdy zkraje odpoledne dorazil na místo celý oddíl moskevské policie, ale místo toho, aby jeho příslušníci konfrontovali muže v kuklách, celé parkoviště i velký úsek sousedící dálnice uzavřeli. Později se navíc dostavil slušný počet novinářů a fotografů, kteří se shromáždili za policejními zábranami, ale pouze fotografovali, jinak se žádným způsobem neangažovali.

Teprve po sedmácté hodině se situace změnila ze surrealistické na absolutně hrůznou, to když kolem zábran najednou vjely na parkoviště tři autobusy bez poznávacích značek. Zastavily se až u čtyř neoznačených vozů a z prudce otevřených dveří, aniž by řidiči vypnuli motor, vyskákaly další přinejmenším dva tucty mužů v neprůstřelných vestách. Anton cítil, jak začíná

panikařit, zatímco Ivan dál držel v rukou pušku, ale zůstal sedět, jen něco křičel do mikrofonu v kabátě.

Všichni ozbrojenci zamířili rovnou k budově, samopaly namířené před sebe. Následovalo hlasité pozdvižení, načež někdo zevnitř odemkl skleněný vchod a Anton viděl, jak z centrály vyběhla skupina osobních strážců v čele s velitelem ochranky. Muži v kuklách ovšem ani na zlomek vteřiny nezaváhali a vzápětí už ten člověk ležel na chodníku, obličejem dolů, zatímco jeho podřízení měli vztyčené ruce a hleděli do hlavní samopalů.

Anton se právě chystal ve svém autě zařadit zpátečku, když někdo silně zaklepal na okno po jeho levici, a když se otočil, viděl, jak se jen několik palců od jeho tváře dotýká skla ústí jednoho ze samopalů. Muž v kukle, který jej držel v rukou, něco říkal, a i když mu Anton nerozuměl, bylo mu vcelku jasné, co bude následovat.

Neprůstřelné sklo sem, neprůstřelné sklo tam, nehodlal provokovat osud, takže odemkl dveře, nechal se z vozu vytáhnout a než bys řekl švec, ležel na zmrzlém parkovišti na zemi, obličej zabořený do sněhu a v zátýlku těžkou botu. Z pozice, kterou zaujímal, toho mnoho neviděl, slyšel však hlasy ostatních svých kolegů, které ozbrojenci kladli vedle něj, také tváří dolů, přičemž měl dojem, že mezi nimi je i sám šéf, s botou jednoho ze zakuklených mužů opřenou o jeho šaty ušité na míru.

V tu chvíli si Anton uvědomil něco strašného – pokud se někdo rozhodne za bílého dne a před zraky poloviny všech moskevských novinářů zajmout takového člověka, jako je Vladimir Gusinskij, buď úplně zešílel, nebo se v mocenské hierarchii nachází tak vysoko, že mu to projde. V případě, že by mělo platit to druhé, by je ovšem ti lidé nemuseli jenom nutit si lehat tváří do sněhu, nýbrž by jim klidně mohli provrtat hlavu kulkou.

KAPITOLA ŠESTÁ

ŠESTNÁCTÉHO PROSINCE 1994,
ANTIGUA, KARIBSKÉ MOŘE

BEREZOVSKIJ SE OPÍRAL O ZÁBRADLÍ, KTERÉ MU SAHALO po pás, na palubě sto padesát stop dlouhé plující jachty a hleděl na azurové moře před sebou. Slunce jej ve tváři zbavovalo jinovatky získané ještě v Moskvě, zatímco jemný slaný vánek mu tahal za špičky límce rozepnuté košile značky Armani, a on začínal chápat, proč to vypadá, že miliardáři jsou posedlí co možná největšími a nejluxusnějšími plavidly.

Samozřejmě jsou lodě a lodě. Ta, na níž stál, byla bez jakýchkoli pochybností impozantní, s pohodlnými a dobře vybavenými kabinami, do kterých se klidně vešlo i pět párů lidí, s minimálně šestnáctičlennou posádkou, osobní strážce a kuchaře nepočítaje; kotvila na zářivě modré vodě v odlehlé části ostrova Antigua, tak oblíbeného boháči celého světa.

Skutečně obrovskou jachtou (které se měly časem stát součástí životního stylu mimořádně zámožných lidí, tedy s několika přistávacími plochami pro vrtulníky, bazény se skleněným dnem, tanečními parketami zalitými světly během diskoték, zabudovanými pecemi na pizzu, a dokonce i ponorkami) tato sice nebyla, ale Berezovskij se nehodlal zabývat tím, ve které části nebe se momentálně ocitl. Cesta z Moskvy až na Antiguu trvala dlouho a unavila ho, takže teď, když už byli na místě a on stál bosý na dřevěné podlaze této

lodi, se konečně mohl uvolnit natolik, nakolik mu to jeho neklidná povaha vůbec dovolovala.

Pak se od hladiny oceánu odvrátil, aby mohl stát čelem k palubě, a prohlížel si nevelkou skupinu podnikatelů v košilích a krátkých kalhotách a elegantní, štíhlé ženy v modelech z luxusních obchodů nejen v Paříži a Miláně, ale i v Moskvě, takže mu připadalo, že vlastně vůbec neodcestoval někam daleko. Kdyby nebyla polovina prosince a teplota přitom nepřesahovala osmdesát stupňů Fahrenheita, myslel by si, že se právě vmísil do nějaké lepší společnosti na ulici Tverskaja.

„To je rozdíl,“ ozval se najednou po jeho levici tlumený hlas, a když se Berezovskij otočil, uviděl mladého muže, kterého už trochu poznal dříve, jak se ledabyle opírá o zábradlí nedaleko něj, má zkřížené nohy a pozoruje okolí. „Musím Pjotra pochválit, jak tohle všechno připravil, je to daleko příjemnější než trčet po kolena v metru sněhu.“

Berezovskij se usmál a začal si mladíka pozorně prohlížet, jeho nazrzlé vlasy, dvoudenní strnisko na tváři i pronikavé modré oči. Byl zhruba o polovinu mladší, něco mezi dvaceti a třiceti, ale vyzařoval uvolněnost a sebevědomí člověka mnohem staršího. Oblečený byl do tmavých ležérních kalhot a bílého trička s krátkým rukávem, na jehož levé straně měl nad srdcem postavičku hrající polo, stejně jako Berezovskij bledé pleti, na tvářích však již dostatečně rudý, takže se dalo odvodit, že v Karibiku už pobývá několik dní.

„Milovat oceán je tak snadné a Pjotr má velmi sympatické přátele,“ podotkl Berezovskij. „Taky jsem už viděl pár ryb, velrybu však pouze jednu nebo dvě.“

Bankéř Pjotr Aven, který tenhle výlet na lodi zorganizoval, byl rozhodně velkou rybou, ne jen nějakou rybkou. Jeden z nejbohatších a nejlépe oblečených lidí v Rusku se tak jako Berezovskij a Gusinskij narodil coby outsider, z úplně chudých poměrů bez jakýchkoliv výsad ovšem nepocházel, a když se komunistický systém zhroutil, uměl svůj doktorát v ekonomii přeměnit na obrovské jmění.

Pohledný mladý muž stojící nyní poblíž byl podle Berezovského bez jakýchkoli pochyb ještě jen rybka, ale uvnitř už v něm možná dřímaly potenciální kvality velryby. Jmenoval se Roman Abramovič a Berezovskij jej znal coby jednoho z moskevských podnikatelů; krátce se pozdravili poté, co přistáli na letišti ostrova, a pak znovu cestou ke člunu, který je přepravil k samotné jachtě.

Abramovič samozřejmě o Berezovském a jeho úspěších věděl ještě předtím, než se poprvé setkali, ten byl ostatně středem pozornosti všech lidí přítomných na lodi, tak jako i v již zmíněném Prezidentském klubu. Na rozdíl od tohoto moskevského centra moci se ovšem podnikatelé, kteří dorazili na Antiguu, nedívali na Berezovského posměšně, nýbrž s velkým očekáváním. Cílem celého výletu placeného někým jiným byl totiž byznys, konkrétně uzavírání takových obchodních vztahů, díky nimž by se z rybek staly velryby, a Berezovskij se v této oblasti rychle stával významnou postavou. Zpráva o blížící se privatizaci televize ORT už pronikla do ruské finanční komunity, a když se k jeho nejnovějšímu zájmu o média přičetly aktivity týkající se prodeje aut a bankovníctví, měl své podnikání rozehrané do mnoha stran.

„Rybky byly hladové“, protože věděly, že člověk jako Berezovskij, se svým propojením až do Rodiny, mohl zařídit věci, které by jinak nebyly možné. Milionářem se samozřejmě mohl člověk v Rusku stát i bez konexí, podařilo se to Berezovskému a vlastně i většině ostatních mužů přítomných na jachtě, ale jeho a podobně smýšlející lidi už nezajímalo jen vydělávání velkých peněz.

„Uvědomuji si, že je to ještě brzo, ale nebyl byste ochoten si vyslechnout jeden návrh?“ řekl Abramovič.

A už to bylo venku, přímá otázka, bez okolků. Setkání těchto dvou mužů, jak Berezovskij i tušil, nebylo výsledkem náhody, jeho společník vyrazil do Karibiku za jistým účelem a on se mu jevil jako možný prostředek, jak jej dosáhnout. Takové poznání ovšem Berezovskému nevadilo, právě naopak, své postavení člověka, který je vnímán coby důležitá osoba, si vychutnával a nic mu nebylo příjemnější, než když jej lidé vyhledávali.

S tímto mladíkem však jako by šlo ještě o víc. Když Berezovskij později volal Badrimu Patarkacišvilimu, svému nejbližšímu obchodnímu partnerovi, který byl zástupcem generálního ředitele společnosti LogoVAZ, popsal mu ho jako „příjemného mladého muže, který má zřejmě nějaký byznys plán a chtěl by do něj jít se mnou“. Trochu se pak u něj na Abramoviče informoval a ambice začínajícího podnikatele na něj udělaly dojem, i když úspěchů zatím dosáhl jen průměrných. Tak jako všichni ostatní jemu podobní začínal od nuly, opravdu z ničeho; když dosáhl čtyř let, byl už sirotkem, protože matka podlehla nějaké krevní nemoci a otec zahynul při neštěstí na staveništi. Dítě pak poslali k příbuzným, kteří ovšem žili v Republice Komi až u polárního kruhu, jedné z nejdřnsnějších oblastí na této

planetě, jelikož byla pokrytá zmrzlou tundrou a více jak tři měsíce v roce tam panovala tma. Chlapec se později rozhodl pro studium strojírenství na průmyslovce, které neukončil, a po službě v armádě se stal montérem, už od raného věku se nicméně považoval za podnikatele.

„Nenapadá mne k přednesení vašeho návrhu vhodnější čas ani místo,“ odpověděl mu teď Berezovskij a dodal: „Doufám ovšem, že se nebude týkat žádných gumových kachen.“

Abramovičovy růžové tváře trochu ztratily barvu, ale vzápětí si uvědomil, že jeho společník jen žertuje. Pravdou je, že svou kariéru v byznysu svého času začal řízením továrny, která vyráběla plastové hračky a taky kachničky z pryže, záhy poté se ovšem začal zabývat něčím daleko lukrativnějším, totiž dopravou a prodejem ropy. Jak dokázal člověk kdesi od polárního kruhu, který ani neměl maturitu a chyběly mu jakékoli konexe, během pouhých několika let přejít k obchodování s ropnými produkty v objemu 3,5 miliónů tun, bylo záhadou, a to nemalou, Berezovskému se však líbilo, když bylo něco trochu záhadné. Abramovičova firma dosahovala velmi slušných zisků, ovšem na rozdíl od těch, s jejichž představiteli se stýkal Berezovskij, byla malá, přesto jej svým způsobem fascinovalo mládí toho muže a jeho dynamický vzestup. Navíc zde bylo lákadlo zvané ropa, protože slušné peníze se sice daly vydělat i prodejem aut a nějaké také z provozování televizní stanice, ale tohle byly peníze tak říkajíc samy o sobě, jen prostě v tekuté podobě, přičemž Berezovskij si byl jist, že po něm Abramovič nebude chtít nějaké odborné rady týkající se tohoto produktu.

„Moje obchodní společnost, jak možná víte, přepravuje naftu ze státní rafinérie v sibiřském Omsku, přičemž ta ji dostává v surovém stavu, tedy jako ropu, z těžebního pole v Nojabrsku, které je taky v rukou státu,“ začal mladík a posunul se podél zábradlí blíž ke svému společníkovi. „Já jsem se v uplynulých několika letech s tímto řetězcem – počínaje příslušnými vrty přes zpracování dané komodity až po barely, které vozí má firma – seznamoval a dospěl k názoru, že kdyby se mi dostalo té příležitosti, zvládl bych celý proces lépe, než jak funguje v současnosti.“

„Tím chcete říct, že...“

„Navrhuji něco jako vertikální integraci, to znamená, že výroba a zpracování by se spojily s obchodní společností, kterou vlastním já, a vznikl

by tak nový ropný kolos se vším všudy, který by rozvážel naftu po celé Evropě.“

Berezovskij najednou přestal cítit, jak se loď pod jeho nohama houpe, tak silně jej ten nápad zaujal. Uvědomil si zároveň, že se v tom, co říkal do telefonu Badrimu v Moskvě, mýlil, protože tahle příležitost zdaleka nebyla jen nějakým obyčejným podnikatelským projektem. Abramovič totiž navrhoval privatizovat gigantickou státní rafinérii a spojit ji s jedním z největších producentů ropy v Rusku, takže jedním rychlým tahem by tak spolu vytvořili obra petrolejářského průmyslu, který by patřil mezi ty největší na světě. Berezovskij cítil, jak mu při té představě stoupá adrenalin.

„Velmi zajímavé, i když jedna věc je ekonomická stránka celé věci a něco úplně jiného ta politická,“ začal uvažovat nahlas, vzápětí však rychle dodal: „Ale ano, tohle bych možná mohl nějak zorganizovat.“

Abramovič se ubránil úsměvu, ale jeho oči zazářily jako hladina Karibiku kolem nich. „Ropný průmysl má samozřejmě svá rizika, je to vysoce konkurenční trh,“ řekl pak.

Takové věci ovšem Berezovskému nemusel vysvětlovat, ten velmi dobře věděl, jaké má tento sektor ruské ekonomiky renomé, a stejní gangsteři, kteří stáli za jeho rozstřílenými prodejny aut a vyhodili do povětří jeho limuzínu, působili i v této oblasti a chovali se dokonce ještě hůře. On už byl ovšem poté, co se vyplazil z hořícího Mercedesu, jiným člověkem, jak v Prezidentském klubu správně podotkl Koržakov, a věděl, jak se postarat o „konkurenci“.

V této souvislosti si Berezovskij vzpomněl na svého protivníka v podnikání Gusinského a uvědomil si, že se při té příležitosti usmívá. Vybavila se mu celá situace, jak ji před pouhými dvěma týdny popisovaly desítky různých novinářů, na které udělala takový dojem, že například v tisku se objevil titulček „Obličej ve sněhu“. Tucet osobních strážců tehdy vyvlekli na parkoviště a přinutili hodiny ležet tváří k zemi, promítal si znovu ten výjev, zatímco moskevská policie jen přihlížela; samotný Gusinskij se nakonec vyhnul zatčení, ale poté, co Jelcinovy soukromé bezpečnostní síly přiznaly, že přepadení, při kterém někteří z oligarchových zaměstnanců skončili v nemocnici, provedli jejich příslušníci a že šlo o „nedorozumění“, údajně utekl ze země. Bylo sice jisté, že se dříve nebo později zase vrátí, už ovšem s vědomím, že s Berezovským není radno si pohrávat.

„Nebude to problém,“ odpověděl nakonec Abramovičovi a myslel už přitom na jiné věci, než byla pochoptitelná rizika.

Ropa nabízela obrovské možnosti, tak veliké, že se je téměř nedalo vyčíslit. Ještě víc fascinující ovšem byla skutečnost, že nová firma by se stala celkem pravidelným zdrojem finančních prostředků, přičemž když se teď Berezovskij chystal zprivatizovat ORT, potřeboval mít přístup k obrovskému množství rublů. Tahle televizní stanice dramaticky přicházela o peníze, a pokud měl splnit svůj slib Koržakovovi, že před následujícími volbami podpoří Jelcina, musel mít jejich přísun z jiných zdrojů doslova v závratném tempu.

„Hovořme spolu otevřeně – jakého vaše firma momentálně dosahuje zisku?“ zeptal se svého společníka u zábradlí.

Nebyl to zrovna zdvořilý dotaz, zjišťovat, kolik jeho byznys vydělává peněz, ale na plácání o ničem byl čas později, Abramovič ostatně nevypadal, že by ho to nějak vyvedlo z míry.

„Čtyřicet miliónů ročně,“ odpověděl.

„A jak by to vypadalo, pokud se nám podaří uskutečnit ten váš návrh, tedy vertikálně propojit Omsk a Nojabrskneftegaz?“

„Takových možná sto miliónů ročně?“ zamyslel se mladík, načež Berezovskij natáhl obě ruce, chytl jej kolem ramen a řekl: „Část z nich budu potřebovat, abych mohl založit jisté fondy, s jejichž pomocí uhradím náklady nutné k hladkému průběhu určitých záležitostí.“

Abramovič kývl na znamení, že rozumí, a Berezovskij nemusel vyčíslovat, na kolik by takové výdaje mohly přijít, protože se svým společníkem nepodepisoval žádnou pracovní smlouvu ani nějakou dohodu o obchodním partnerství. Ten člověk jej prostě oslovil, protože mu bylo jasné, kým Berezovskij je a co přináší k jednacímu stolu – politické konexe, ale také „střechu“ – ochranu. Nepochybně si o něm ostatně zjistil potřebné informace, takže věděl vše o ORT, o Klubu Logovaz i o životním stylu potenciálního byznys partnera, a věděl také naprosto přesně, na čem se právě chystají dohodnout.

Kdybychom to měli shrnout, potřeboval Abramovič Berezovského, aby mohl zprivatizovat jednak příslušnou rafinérii a jednak ropnou těžební společnost a obojí pak spojit se svou obchodní firmou, zatímco Berezovskij od tohoto mladého podnikatele potřeboval hotovost, která by ORT – a jeho samotného – tak říkajíc udržela nad vodou.

„Pro začátek by mohlo stačit třicet miliónů dolarů,“ prohlásil nakonec, načež Abramovič zůstal jako omráčený, i když se před touhle plavbou sám snažil odhadnout veškeré náklady.

„Ale to je téměř celý můj stávající zisk,“ opáčil.

„Správně, jenže ve chvíli, kdy založíme tuhle firmu, bude takový šek snadné proplatit,“ ubezpečil ho Berezovskij.

Abramovič nahlas polkl a začal o zmíněné částce usilovně přemýšlet, přičemž oligarcha mu k tomu dal veškerý prostor, jelikož svou pozornost opět obrátil k palubě, kde si malá skupina bohatých mužů a žen vyprávěla historky ještě z války a stevardi jim přitom podávali koktejly. Berezovskij neměl vůbec žádný strach, že by na jeho návrh nepřistoupil, protože pokud uměl v lidech okamžitě rozeznat nějaký povahový rys, byla to ctižádost, a tenhle člověk, i když možná se záhadnou minulostí, příslovečný „hlad v duši“ choval. Abramovič už nechtěl být jen rybkou, nechtěl popíjet koktejly a vyměňovat si zábavné historky na palubách jachet, které patřily někomu jinému – on toužil po vlastní obrovské lodi.

To byl také důvod, proč nakonec k Berezovskému zase přistoupil a na jeho plán kývl, což pak stvrdil i podáním ruky.